

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **SOZE, zapsaný spolek**, se sídlem Mostecká 855/5, Brno, zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2.2.2015, č.j. 3002/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3003/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3004/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3005/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3006/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3007/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3008/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3009/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3010/15/5000-10470-710142, a ze dne 2.2.2015, č.j. 3011/15/5000-10470-710142,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2.2.2015, č.j. 3002/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3003/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3004/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3005/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3006/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3007/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3008/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3009/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3010/15/5000-10470-710142, a ze dne 2.2.2015, č.j. 3011/15/5000-10470-710142, se **zrušují** a věci se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem Joštova 4, Brno.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se deseti samostatně podanými žalobami (původně vedenými pod sp. zn. 62Af 34/2015, 62Af 35/2015, 62Af 36/2015, 62Af 37/2015, 62Af 38/2015, 62Af 39/2015, 62Af 40/2015, 62Af 41/2015, 62Af 42/2015 a 62Af 43/2015, zdejší soudem spojenými ke společnému projednání) domáhá zrušení deseti rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta žalobcova odvolání a potvrzena jim předcházející rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj. Žalobci byly jednotlivými rozhodnutími vyměřeny odvody za porušení rozpočtová kázně.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalobce obdržel v letech 2009 – 2011 finanční dotaci z prostředků Evropské unie na podporu patnácti projektů (z nichž deseti se týkají napadená rozhodnutí v nyní posuzované spojené věci, zbylých pěti pak věci napadlé zdejšímu soudu pod sp. zn. 29Af 31/2015, 29Af 32/2015, 29Af 33/2015, 29Af 34/2015 a 29Af 35/2015, v nichž bude rozhodováno samostatně odlišným senátem zdejšího soudu, jemuž tyto věci napadly). Na všechny projekty se vztahuje rozhodnutí Komise (ES) č. 2008/22/ES, pravidla ve vztahu ke všem projektům jsou totožná, oprávněným orgánem je Ministerstvo vnitra.

Žalobci byla v roce 2010 poskytnuta dotace ze strany Ministerstva vnitra na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského fondu pro integraci státních příslušníků třetích zemí za rok 2008 č. EIF 2008-42 na projekt „SKI – Sociokulturní integrace“ v celkové výši max. 385 000 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 7.4.2010 ve výši 192 500 Kč a dne 4.11.2010 ve výši 193 332,05 Kč. Dále byla žalobci v letech 2010 a 2011 poskytnuta týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského fondu pro integraci státních příslušníků třetích zemí za rok za rok 2009 č. EIF 2009-14 na projekt „Asistent“ v celkové výši max. 401 000 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 7.4.2010 ve výši 200 500 Kč, dne 20.12.2010 ve výši 120 300 Kč a dne 24.6.2011 ve výši 76 927,61 Kč.

V roce 2009 byla žalobci poskytnuta týmž poskytovatelem na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského návratového fondu za rok 2008 č. ENF 2008-06 na projekt „Návrat domů“ v celkové výši max. 272 000 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 16.9.2009 ve výši 134 564,70 Kč a dne 12.10.2009 ve výši 136 000 Kč. Dále byla žalobci v roce 2010 poskytnuta týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o

poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského návratového fondu za rok 2008 č. ENF 2008–08 na projekt „Komparace návratových systémů v EU“ v celkové výši max. 277 000 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 8.4.2010 ve výši 138 500 Kč a dne 20.12.2010 ve výši 138 435,03 Kč.

V roce 2009 a 2010 byla žalobci poskytnuta týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-26 na projekt „Nový domov IV“ v celkové výši max. 570 600 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 25.6.2009 ve výši 285 300 Kč, dne 26.10.2009 ve výši 171 180 Kč a dne 1.10.2010 ve výši 90 958,50 Kč. Žalobci byla dále v roce 2009 a 2010 poskytnuta týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-27 na projekt „Doplňkové kurzy češtiny pro azylanty a osoby požívající doplňkové ochrany a jejich děti“ v celkové výši max. 945 700 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 25.6.2009 ve výši 472 850 Kč a dne 8.10.2010 ve výši 134 795,41 Kč. V roce 2009 a 2010 byla žalobci týmž poskytovatelem poskytnuta dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-29 na projekt „Právní a sociální poradenství v azylových zařízeních a ZZC na území Moravy a Slezska“ v celkové výši max. 750 000 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na žalobcův účet dne 25.6.2009 ve výši 375 000 Kč, dne 26.10.2009 ve výši 225 000 Kč a dne 8.10.2010 ve výši 132 836,77 Kč. Dále byla v roce 2009 poskytnuta žalobci týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-30 na projekt „Přesídlení – Nový začátek“ v celkové výši max. 414 340 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na žalobcův účet dne 25.6.2009 ve výši 207 170 Kč a dne 1.10.2009 ve výši 179 692,73 Kč. Žalobci dále byla v roce 2009 a 2010 poskytnuta týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-31 na projekt „Berlička III“ v celkové výši max. 404 700 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na žalobcův účet dne 25.6.2009 ve výši 202 350 Kč a dne 1.10.2010 ve výši 179 266,01 Kč. V roce 2010 a 2011 byla žalobci dále poskytnuta týmž poskytovatelem dotace na základě Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2009 č. EUF 2009-15 na projekt „Berlička IV“ v celkové výši max. 408 000 Kč, tj. 75 % předpokládaných způsobilých výdajů. Dotace byla připsána na účet žalobce dne 7.4.2010 ve výši 204 000 Kč, dne 15.11.2010 ve výši 122 400 Kč a dne 22.4.2011 ve výši 78 256,24 Kč.

Na základě podnětu Nejvyššího kontrolního úřadu ze dne 7.6.2012 a vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 7.11.2012 zahájil prvostupňový správce daně u žalobce daňovou kontrolu (kontrolu skutečností rozhodných pro vznik povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně), na základě jejíhož výsledku byly deseti platebními

výměry žalobci vyměřeny odvody za porušení rozpočtové kázně ve vztahu ke shora uvedeným deseti dotacím. Podle jednotlivých platebních výměrů nevrácením vždy příslušné částky na účet Ministerstva vnitra v termínu podle smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory došlo k zadržení peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. f) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a tím k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání, o kterých žalovaný rozhodl nyní napadenými rozhodnutími tak, že odvolání zamítl a platební výměry potvrdil.

II. Shrnutí žalob

Nosná argumentace žalobce ve všech věcně (pokud jde o skutkové otázky i o právní argumentaci) totožných žalobách je vedena v tom směru, že daňová řízení před prvostupňovým správcem daně a následně před žalovaným byla nesprávně vedena pouze ke zjištění toho, zda žalobce vrátil jednotlivé částky, jak byl k jejich vrácení vyzván Ministerstvem vnitra, nikoli k důvodům, pro které měly být tyto částky vráceny. Daňovému řízení ovšem nepředcházela žádná rozhodnutí deklarující porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce (takovým rozhodnutím není ani usnesení kolegia Nejvyššího kontrolního úřadu, ani dva dopisy Ministerstva vnitra), a tedy prvostupňový správce daně a posléze žalovaný se touto otázkou museli zabývat, což podle žalobce neučinili. Žalovaný sice deklaroval samostatnost daňové kontroly na zjištěních Nejvyššího kontrolního úřadu, avšak ani v platebních výměrech, ani v napadených druhostupňových rozhodnutích není uvedeno, jak bylo porušení rozpočtové kázně odůvodněno.

Žalobce dále ve vztahu k napadeným rozhodnutím poukazuje na vnitřní rozpory a též na svoji věcnou argumentaci uplatněnou proti závěrům ohledně porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků ve svých odvoláních proti jednotlivým platebním výměrům, která podle něj zůstala ze strany žalovaného nevypořádána. Kromě toho výklad pravidel, jejichž porušení se měl žalobce dopustit (což mělo porušení rozpočtové kázně založit), pokládá žalobce za sporný. Veškeré uplatněné výdaje žalobcem dle jeho názoru splňovaly kritéria způsobilosti pro příslušný fond.

Žalobce tedy z uvedených důvodů, v žalobách podrobněji argumentovaných, navrhuje napadená rozhodnutí zrušit, dílem pro nepřezkoumatelnost, dílem pro nezákonnost. Na svém procesním postoji žalobce setrval v průběhu celého řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám argumentuje v tom směru, že ke svému závěru dospěl na základě podrobného šetření a že porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce spočívá v zadržení peněžních prostředků podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech; žalobci podle žalovaného vznikl přeplatek vyčíslený

v žádosti Ministerstva vnitra o vrátku, o kterém věděl a který měl dle podmínek smlouvy vrátit do 30 dnů na účet Ministerstva vnitra, ale neučinil tak. Prokázáno tedy podle žalovaného bylo to, že žalobce nevrátil peněžní prostředky vyčíslené Ministerstvem vnitra, to také bylo obsahem zpráv o daňové kontrole a o to se také platební výměry opírají.

Žalovaný tedy navrhuje žaloby jako nedůvodné zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloby jsou přípustné.

Podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech se zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu rozumí porušení povinnosti vrácení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu ve stanoveném termínu. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského fondu pro integraci státních příslušníků třetích zemí za rok 2008 č. EIF 2008-42 přeplatky zálohové platby, dílčí platby, závěrečné platby, popřípadě neoprávněně nabyté finanční prostředky z fondu musí být vráceny. Příjemce je povinen vrátit tyto prostředky na účet poskytovatele do 30 dnů ode dne, kdy přeplatek nebo neoprávněně nabytí finančních prostředků z fondu zjistil. Pokud takový přeplatek nebo neoprávněně nabytí finančních prostředků z fondu zjistí poskytovatel, vyzve k jejich vrácení příjemce. Příjemce je povinen přeplatky, případně neoprávněně nabyté finanční prostředky z fondu, vrátit do 30 dnů ode dne obdržení příslušné výzvy.

Stejné pravidlo plyne ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského fondu pro integraci státních příslušníků třetích zemí za rok 2009 č. EIF 2009-14, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského návratového fondu za rok 2008 č. ENF 2008-06, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského návratového fondu za rok 2008 č. ENF 2008-08, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-26, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-27, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-29, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uprchlického fondu za

rok 2008 č. EUF 2008-30, ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uvrchlického fondu za rok 2008 č. EUF 2008-31 a ze čl. 10 odst. 2 Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory z Evropského uvrchlického fondu za rok 2009 č. EUF 2009-15.

Východiskem pro posouzení věci je přesvědčení zdejšího soudu, že příjemci poskytnutých prostředků musí být garantována možnost efektivní obrany proti závěru, že se příjemce dopustil porušení rozpočtové kázně, bez ohledu na to, pod jaké ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech je porušení rozpočtové kázně formálně podřazeno. Za nesprávný zdejší soud pokládá výklad, podle něhož došlo-li by k porušení rozpočtové kázně neoprávněným použitím peněžních prostředků podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, pak by takovému závěru musela předcházet odborná úvaha založená na věcném hodnocení postupu příjemce včetně zohlednění jeho důsledků, zatímco jednalo-li by se o zadržení peněžních prostředků podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech, stačilo by takový závěr učinit na základě konstatování nesplnění výzvy k vrácení peněžních prostředků, aniž by byla pod kognicí sama oprávněnost této výzvy. V takovém případě by totiž bylo možno výlučně na základě formální subsumpce jednání příjemce pod příslušné ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech vyhnout se přezkumu závěru ohledně porušení rozpočtové kázně, a tím výlučně na formálním základě postavení příjemce zhoršit.

Jestliže tedy žalovaný (a před ním prvostupňový správce daně) v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že žalobce zadržel peněžní prostředky tím, že je nevrátil Ministerstvu vnitra na jeho výzvu tak, jak mu ukládá vždy čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy, a tím porušil rozpočtovou kázeň, pak pro takový závěr musely být podle zdejšího soudu splněny dvě podmínky:

1. marně uplynula lhůta 30 dnů ode dne obdržení výzvy podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy;
2. k výzvě k vrácení peněžních prostředků byl dán relevantní důvod podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy.

Pokud jde o splnění první ze dvou podmínek, to není mezi žalobcem a žalovaným sporné. Žalovaný to dovozuje z dopisu Ministerstva vnitra ze dne 20.6.2012, který obsahuje výzvu k vrácení peněžních prostředků, a z následné reakce žalobce ze dne 19.7.2012 na tuto výzvu; dne 19.7.2012 tedy žalobce podle žalovaného věděl, že výzvu obdržel, a jestliže do 20.8.2012 peněžní prostředky podle výzvy nevrátil, lhůta podle čl. 10 odst. 2 vždy příslušné smlouvy mu uplynula marně. Žalobce splnění této první podmínky nikterak nezpochybňuje.

Sporu je mezi žalobcem a žalovaným ohledně splnění druhé z uvedených podmínek, tj. v otázce samotné nezpůsobilosti výdajů, jež se stala základem výzvy podle čl. 10 odst. 2 vždy příslušné smlouvy. Žalobce tvrdí, že tato podmínka splněna nebyla, a z postoje žalovaného, byť ten se nejeví jako vnitřně zcela konzistentní, plyne,

že tato otázka pro něj nebyla podstatná, a to právě s ohledem na subsumpci jednání příjemce pod § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech. S tímto postojem žalovaného zdejší soud nesouhlasí.

Pokud jde o otázku samotné (ne)způsobilosti výdajů, tedy o otázku porušení pravidel, za nichž byly peněžní prostředky poskytnuty, je třeba nejprve předeslat, že skutečnost zdůrazňovaná žalobcem, že před vydáním jednotlivých platebních výměrů prvostupňovým správcem daně neexistovalo žádné pravomocné rozhodnutí, z něhož by nezpůsobilost výdajů v jednotlivých případech plynula, neznámá, že by povinnost vrácení peněžních prostředků nemohla být dána. Byl to totiž právě prvostupňový správce daně (a na základě podaných odvolání poté i žalovaný), kdo měl za povinnost tuto otázku posoudit, a sice jako otázku předběžnou pro účely dílčího závěru, zda výzva podle čl. 10 odst. 2 vždy příslušné smlouvy byla učiněna poprávu. Bez zodpovězení otázky, zda výzva byla učiněna poprávu, nelze dospět k závěru, že jejím nerespektováním došlo k porušení rozpočtové kázně, a tu již zdejší soud se žalobcem souhlasí. Posouzení obojího mělo být přitom předmětem úvah prvostupňového správce daně a žalovaného, a tedy rozhodnutím deklarujícím nezpůsobilost výdajů byly samotné platební výměry (společně se zprávami o daňové kontrole) a následně pak rozhodnutí žalovaného o jednotlivých odvoláních.

Se žalobcem tedy zdejší soud souhlasí v tom, že prvostupňový správce daně (a posléze žalovaný) nemohl pouze mechanicky převzít závěry Nejvyššího kontrolního úřadu či Ministerstva vnitra, jež se staly podnětem pro uskutečnění daňové kontroly, a že otázku způsobilosti výdajů v jednotlivých případech si musel sám posoudit; právě na závěru ohledně nezpůsobilosti těchto výdajů (a teprve následně na skutečnosti, že marně uplynula výzva Ministerstva vnitra k vrácení peněžních prostředků) musely být jednotlivé platební výměry věcně vystavěny. Jinými slovy, se žalobcem zdejší soud souhlasí v tom, že bylo povinností správce daně zkoumat, zda jsou vůbec splněny hmotněprávní podmínky pro postup podle čl. 10 odst. 2 vždy příslušné smlouvy či nikoli.

Je tedy třeba zabývat se k žalobní argumentaci otázkou, zda této povinnosti prvostupňový správce daně a poté žalovaný v jednotlivých rozhodnutích dostáli či nikoli.

Již podle vyjádření žalovaného k žalobám by, izolovaně vzato, bylo lze usuzovat, že oba správní orgány této své povinnosti nedostály vůbec, neboť ve vyjádření žalovaný toliko opakuje podle něho klíčovou skutečnost (klíčové zjištění plynoucí z výsledku daňové kontroly), že žalobce byl k vrácení peněžních prostředků vyzván, což ve lhůtě neučinil (a tím peněžní prostředky zadržel a rozpočtovou kázeň porušil).

Podstatný však není způsob obrany, jaký žalovaný zvolil nyní v řízení před soudem, nýbrž skutečnosti plynoucí z obsahu správního (daňového) spisu, platebních výměrů (spolu se zprávami o daňové kontrole) a napadených rozhodnutí žalovaného.

V rámci daňové kontroly, jak plyne ze zpráv, se prvostupňový správce daně neomezil toliko na otázku, zda žalobce byl k vrácení peněžních prostředků vyzván či nikoli a zda jí vyhověl či nikoli, nýbrž také (a to je pro posouzení zdejším soudem podstatné) se zčásti věnoval otázce, zda byly dány důvody k výzvě či nikoli, tj. zda výdaje odpovídající těmto prostředkům jsou výdaji způsobilými či nikoli. Podle zdejšího soudu tak přitom učinil nikoli tak, že by pouze převzal závěry Nejvyššího kontrolního úřadu, jak žalobce namítá. Předně totiž z obsahu spisu plyne, že správce daně si vyžádal smluvní dokumentaci; kromě samotné smlouvy zakládající nárok na dotaci v jednotlivých případech podpor (v rámci jednotlivých projektů) měl k dispozici mimo jiné Smlouvu o zajištění finančního managementu pro jednotlivé projekty, kde dodavatelem byl vždy Ch. P., a jím odpovídající daňové doklady na služby finančního managementu. Ve zprávách o daňové kontrole jsou pak tyto listiny hodnoceny z pohledu způsobilosti výdajů. Listiny dokumentující spolupráci žalobce a Ch. P. (na podnikatelském principu, kdy Ch. P. byl podle prvostupňového správce daně v pozici „nezávislého“ dodavatele) se pak staly základem pro závěr žalovaného, že žalobce „smluvně“ (tj. od „nezávislého“ dodavatele) sjednal služby finančního managementu v rozsahu úkolů vztahujících se k řízení celého projektu, což bylo podle prvostupňového správce daně též v rozporu se shora uvedeným rozhodnutím Komise (ES), podle kterého koneční příjemci musí být obecně schopni vykonávat činnosti spojené s daným projektem sami a výdaje vztahující se ke smlouvám o subdodávkách plnících úkoly vztahující se k celkovému řízení projektu nesplňují podmínky spolufinancování. Těmto výdajům, jež prvostupňový správce daně pokládal za nezpůsobilé, pak odpovídají částky, k jejichž vrácení byl žalobce ze strany ministerstva vnitra vyzván.

V řízeních o odvolání, která žalobce proti jednotlivým deseti platebním výměrům podal, se otázkám způsobilosti jednotlivých výdajů v jednotlivých případech v omezeném rozsahu věnoval i žalovaný. V rozhodnutí č.j. 3002/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218151/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, žalovaný nejprve zrekapituloval důvody, které prvostupňového správce daně k jeho závěrům vedly („smluvní“ sjednání služby finančního managementu v rozsahu úkolů vztahujících se k řízení celého projektu), a k odvolací argumentaci žalobce nejprve řešil otázku způsobilosti výdajů za finanční management a oprávněnost nárokování k proplacení coby přímých nákladů projektu. Na základě podrobného výkladu pravidel, podle nichž *„Koneční příjemci musí být obecně schopni vykonávat činnosti spojené s daným projektem sami. Proto musí být subdodavatelská činnost omezena a nesmí překračovat 40% celkových přímých způsobilých nákladů na projekt, pokud toto není řádně odůvodněno a předem schváleno odpovědným orgánem“* a *„Výdaje vztahující se k následujícím subdodavatelským smlouvám nesplňují podmínky spolufinancování z fondu: a) smlouvy o subdodávkách, které plní úkoly vztahující se k celkovému řízení projektu...“*, žalovaný dovedl povinnost příjemce (žalobce) vykonávat financovanou činnost přednostně vlastními silami, což je odůvodněno ochranou finančních zájmů Společenství a potřebou zabránit odvádění poskytnutých dotačních prostředků třetím osobám; za „třetí osobu“ v rámci kontraktu na službu finančního managementu přitom žalovaný pokládal Ch. P.

Z napadeného rozhodnutí č.j. 3002/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015 tedy plyne jasné odůvodnění závěru žalovaného, potvrzujícího závěr prvostupňového správce daně, že smlouva s Ch. P. je smlouvou subdodavatelskou (kde dodavatel je „nezávislý“ – rozuměno nikoli zaměstnancem, tedy „vlastní silou“ žalobce) a že je jí sjednán výkon činností, které svým charakterem, obsahem a rozsahem naplňují pojem finanční řízení projektu jako celku – vztahují se k celkovému (finančnímu) řízení projektu.

Tím však byly veškeré úvahy žalovaného ohledně porušení pravidel, za nichž byly peněžní prostředky poskytnuty, tj. ohledně otázky, zda k výzvě k vrácení peněžních prostředků podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy byl dán důvod, vyčerpány. Ve zbylé části rozhodnutí č.j. 3002/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218151/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, se totiž žalovaný zabýval tou částí odvolací argumentace, z níž by mohlo plynout, že žalobce zpochybňoval porušení § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Tu žalovaný sice správně poukazuje na to, že porušení rozpočtové kázně bylo založeno podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech, nikoli podle § 3 písm. e) téhož zákona, avšak pro zdejší soud částečně matoucím způsobem žalobci vysvětluje, že jeho námitky proti nároku poskytovatele na vrácení peněžních prostředků míří „*mimo meritum věci*“. Jistěže tyto námitky nemířily „*mimo meritum věci*“, neboť posouzení porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků, jež se teprve mohlo stát základem oprávněné výzvy Ministerstva vnitra, nutně muselo být (a podle shora uvedeného také – byť jen zčásti a v omezeném rozsahu – bylo) podstatou úvah prvostupňového správce daně, a jak zdejší soud též shora rekapituloval, ze samotného rozhodnutí žalovaného plyne, že i sám žalovaný se touto otázkou v úvodu svého rozhodnutí zabýval. Velmi matoucím je tedy i postoj žalovaného vyjádřený v rozhodnutí č.j. 3002/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, podle něhož „...od 6.6.2013 již daňová kontrola nezjišťovala a neřešila, zda výdaje za služby finančního managementu jsou či nejsou způsobilými výdaji, ale šetřila pouze to, zda a v jaké výši daňový subjekt vrátil či nevrátil ... peněžní prostředky...“. Takové pojetí by totiž, jak již zdejší soud shora uvedl, pro odůvodnění platebního výměru obstát nemohlo. Podstatné však je, že zpráva o daňové kontrole se otázce samotné způsobilosti výdajů ve shora uvedeném rozsahu věnovala a věnoval se jí také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, byť nedostatečně a byť to v další části odůvodnění téhož rozhodnutí žalovaný navíc popřel. Tu lze tedy souhlasit se žalobcem, že napadené rozhodnutí trpí vnitřním rozparem.

Dále žalovaný v rozhodnutí č.j. 3002/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218151/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, k odvolací námitce ohledně dobré víry žalobce ohledně souladu čerpání peněžních prostředků s pravidly uvedl, že žalobce nepředložil žádné vyjádření Komise či Ministerstva vnitra o tom, že by postupy žalobce byly aprobovány, a že správce daně svojí kontrolou zjistil porušení rozpočtové kázně. Zároveň žalovaný dovodil, že není jeho úkolem posuzovat, zda Ministerstvo vnitra

mělo již dříve žalobce na možný nesoulad upozornit. K další odvolací námitce pak žalovaný konstatoval, že prvostupňový správce daně se správně nezabýval hodnocením efektivnosti výdajů za finanční management realizovaný formou subdodávek ani výši potenciální škody, neboť porušením rozpočtové kázně bylo nevrácení peněžních prostředků k výzvě. Zbytek odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak již veden toliko úvahou, podle níž porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce spočívá v zadržení peněžních prostředků podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech, tj. že žalobci vznikl přeplatek vyčíslený v žádostech Ministerstva vnitra o jeho vrácení, o kterém žalobce věděl a který měl dle podmínek smlouvy vrátit do 30 dnů na účet Ministerstva vnitra, ale neučinil tak, a tedy prokázáno bylo, že žalobce nevrátil peněžní prostředky vyčíslené Ministerstvem vnitra v žádostech o jejich vrácení.

Zcela shodně jsou pak konstruována ostatní rozhodnutí žalovaného o odvoláních, tj. napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3003/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218157/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3004/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218162/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3005/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218164/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3006/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218177/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3007/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218183/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3008/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218189/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3009/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218186/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3010/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218194/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014, a konečně i napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 3011/15/5000-10470-710142 ze dne 2.2.2015, které potvrzovalo platební výměr prvostupňového správce daně č.j. 218196/14/3000-04703-706976 ze dne 8.1.2014. Ve všech těchto případech se žalovaný zabýval podstatou subdodavatelského vztahu smlouvy, kterou žalobce uzavřel s Ch. P., vyhodnotil ji na základě přímočaré úvahy jako smlouvu subdodavatelskou a navázal závěrem, že je jí sjednán výkon činností, které svým charakterem, obsahem a rozsahem naplňují pojem finanční řízení projektu jako celku, a tedy vztahují se k celkovému (finančnímu) řízení projektu, což je porušením pravidel. Ve zbytku se již omezil pouze na opakování toho, že celá věc byla správcem daně posouzena „samostatně“ (tj. bez ohledu na to, že ani Komise, ani Ministerstvo vnitra k postupu žalobce žádné výhrady dříve nemělo) a že podstata porušení rozpočtové kázně spočívala v zadržení peněžních prostředků podle §

3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech (v jejich nevrácení k výzvě Ministerstva vnitra).

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud dovozuje, že jestliže žalobce namítá, že prvostupňový správce daně a žalovaný uložili žalobci povinnost vrátit peněžní prostředky, pak tak učinili bez toho, že by porušení rozpočtové kázně plynulo z jakéhokoli rozhodnutí, nejde o žalobní argumentaci ve výsledku důvodnou. Je sice pravdou, že žádné rozhodnutí, jež by předcházelo vydání platebních výměrů a posléze rozhodnutím žalovaného, vydáno nebylo (žádné takové rozhodnutí nevydal – a nemohl ani vydat – ani Nejvyšší kontrolní úřad, ani jej nevydalo Ministerstvo vnitra), to však neznamená, že by povinnost vrátit peněžní prostředky pro porušení rozpočtové kázně nemohla být platebními výměry (a na ně navazujícími rozhodnutími o odvolání) žalobci řádně a přezkoumatelně uložena. O porušení rozpočtové kázně totiž rozhodoval právě prvostupňový správce daně a k podaným odvoláním pak žalovaný.

Za správnou zdejší soud nepokládá ani zkratkovitou konstrukci žalobce, podle níž, zjednodušeně řečeno, „zánikem“ (zřejmě myšleno „splněním“ – konzumací) smlouvy, na základě které žalobce peněžní prostředky získal (tedy splněním smlouvy), zaniká i závazek žalobce respektovat podmínky podle smlouvy, a tedy že se porušení rozpočtové kázně již z tohoto důvodu nemohl dopustit. Dozor nad dodržováním rozpočtové kázně (tu podmínek, za nichž byly peněžní prostředky oprávněnému subjektu vyplaceny) se totiž nepochybně neomezuje na dobu, po kterou smlouva zakládající nárok na jejich získání není plně zkonsumována.

Za důvodnou zdejší soud nepokládá ani tu část žalobní argumentace, kde žalobce dovozuje, že prvostupňový správce daně a žalovaný pouze převzali skutečnosti uváděné v podnětu Nejvyššího kontrolního úřadu a vyjádření Ministerstva vnitra. Nebylo tomu tak totiž ve vztahu k rozboru subdodavatelského vztahu mezi žalobcem a Ch. P. Jestliže totiž prvostupňový správce daně a žalovaný ve všech deseti napadených rozhodnutích dovodili uzavření subdodavatelské smlouvy, již byl sjednán výkon činností, jež zajišťovaly finanční řízení projektu jako celku, pak tato úvaha je v napadených rozhodnutích odůvodněna. Jde o úvahu správce daně (promítající se ve zprávách o daňové kontrole) a žalovaného, nikoli o „převzetí“ skutečností uváděných v podnětu Nejvyššího kontrolního úřadu. Podle zdejšího soudu je z pohledu přezkumu napadených rozhodnutí o odvolání zcela nerozhodné, nakolik se argumentace žalovaného shodovala s podnětem Nejvyššího kontrolního úřadu. Podstatné je naopak to, zda posouzení žalovaného je posouzením přezkoumatelným, a pokud ano, zda je posouzením zákonným. Ve vztahu k dílčí otázce subdodavatelského vztahu z pohledu pravidel pro poskytnutí peněžitých prostředků je podle zdejšího soudu, pokud jde o hlediska formální, obojí splněno.

S napadenými rozhodnutími tedy zdejší soud souhlasí v otázce formálního posouzení subdodavatelského vztahu, jenž se nejeví coby v souladu s pravidly pro poskytnutí peněžních prostředků. Netřeba úvahy žalovaného opakovat, ani je parafrázovat. Souhlasí-li zdejší soud s nimi, pak je namístě na ně odkázat. Potud je

tedy žaloba podle zdejšího soudu nedůvodná. V další žalobní argumentaci však již zdejší soud dává zapravdu žalobci.

Jak již bylo shora uvedeno, žalovaný se (shodně ve všech napadených rozhodnutích) k odvolacím důvodům staví nekonzistentně a ve výsledku nepřehledně. Na jedné straně dovozuje, že předmětem daňové kontroly bylo toliko zjištění, zda žalobce vrátil peněžní prostředky podle výzvy Ministerstva vnitra či nikoli, a bylo-li zjištěno, že je do 20.8.2012 nevrátil, porušil tím rozpočtovou kázeň. Zároveň se však k odvolacím námitkám zabýval i podstatou porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků do té míry, že zkoumal vztah mezi žalobcem a Ch. P., dovedl jej coby subdodavatelský a provedl též jeho rozbor z pohledu pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků. Ve zbytku přezkumu napadených platebních výměrů však již setrval na postoji, podle něhož se podstatou postupu žalobce zabývat nebude, stejně jako se jí údajně nezabýval prvostupňový správce daně, neboť z toho, že žalobce peněžní prostředky do 20.8.2012 nevrátil, již plyne, že rozpočtovou kázeň porušil (aniž by tedy patrně otázka samotného porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků byla pro žalovaného podstatnou). To je postoj nesprávný, jenž je promítl v nedostatku důvodů všech deseti napadených rozhodnutí, což zakládá jejich nepřezkoumatelnost.

Prvostupňový správce daně totiž byl nepochybně oprávněn zkoumat porušení rozpočtové kázně podle § 3 písm. f) a § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech spočívající v zadržení peněžních prostředků, avšak závěr o porušení rozpočtové kázně zadržením peněžních prostředků nemohl být vystavěn pouze na skutkovém zjištění, že marně uplynula lhůta 30 dnů ode dne obdržení výzvy Ministerstva vnitra podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy, nýbrž současně na (jemu předcházejícím) skutkovém zjištění, že k výzvě k vrácení peněžních prostředků podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy byl dán důvod, jímž bylo, zjednodušeně řečeno, porušení pravidel, za nichž byly peněžní prostředky poskytnuty, a to způsobem, který lze označit za „kvalifikovaný“.

Jako velmi přiléhavý se v této souvislosti jeví odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.11.2010 ve věci sp. zn. 1 Afs 77/2010, neboť přestože celé daňové řízení (celá kontrola dodržení rozpočtové kázně) mohlo být vedeno ke zjištění, zda žalobce zadržel peněžní prostředky či nikoli, nebylo možno se ze strany žalovaného (a prvostupňového orgánu) materiální otázky samotného „zadržení“, tj. základní otázky, zda jsou vůbec splněny hmotněprávní podmínky pro postup podle čl. 10 odst. 2 vždy příslušné smlouvy či nikoli, vyhnout pouhým odkazem na formální nesplnění výzvy učiněné Ministerstvem vnitra podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy. V takovém případě by se totiž o žádný materiální dozor nad dodržováním rozpočtové kázně nejednalo a výstup daňové kontroly a poté výsledek odvolacích řízení před žalovaným by byl jen výsledkem absurdní aplikace práva, proti níž by žalobce neměl jakékoli reálné obrany; ve skutečnosti by totiž závěr o tom, že pravidla pro poskytnutí peněžních prostředků porušil, a to natolik kvalifikovaným

způsobem, že je důvodný odvod za porušení rozpočtové kázně právě v té výši, jak bylo uloženo jednotlivými platebními výměry, nebyl pod jakoukoli kontrolou.

Naopak se tedy i v nyní posuzovaných věcech nutně uplatní řada dílčích imperativů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.11.2010 ve věci sp. zn. 1 Afs 77/2010, jak je žalovaný odmítá; tyto imperativy, vztaženo na nyní posuzované věci, lze shrnout tak, že prvostupňový správce daně i žalovaný měl povinnost posoudit, zda nastaly veškeré skutečnosti prokazující porušení rozpočtové kázně žalobcem.

Bylo tedy třeba kromě samotného faktu, že žalobce byl k vrácení peněžních prostředků vyzván, k odvolací argumentaci proti platebním výměrům prvostupňového správce daně důkladně zvažovat nejen to, zda žalobce uzavřením a plněním podle subdodavatelské smlouvy formálně porušil pravidla pro poskytnutí peněžních prostředků, nýbrž i to, zda pravidlo, z něhož by takové porušení bylo lze dovodit, bylo pravidlem srozumitelným a jeho výklad ze strany prvostupňového správce daně a žalovaného pro žalobce předvídatelným.

Též bylo nezbytné zabývat se tím, nakolik je z materiálního pohledu podstatná otázka, že subdodavatel Ch. P. vykonává zároveň funkci statutárního orgánu žalobce, jak ji coby nevypořádanou žalobce zmiňuje v žalobě. Bylo tedy třeba (ve vztahu k porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků založením subdodavatelského vztahu na finanční řízení projektu jako celku) vypořádat otázku, jaký byl tedy ve skutečnosti materiální rozdíl mezi výkonem finančního managementu na základě subdodavatelské smlouvy a na jiném právním základu, vykonávala-li tuto činnost stále stejná osoba, a tedy co ve výsledku uzavření subdodavatelských smluv reálně způsobilo. Jinými slovy je třeba k žalobcově odvolací argumentaci rozumně vysvětlit důsledek výkonu finančního řízení Ch. P. nikoli ve vztahu závislém, nýbrž ve vztahu formálně subdodavatelském. Výlučně formálně právní stav totiž nemůže být pro posouzení věci určující.

Konečně bylo zapotřebí zabývat se i tím, nakolik bylo nyní dovozené porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků vyvoláno stanovisky, jichž se žalobci mělo dostat, jak na ně žalobce žalovanému poukazoval; jakkoli je daňové řízení formálně nezávislé na jiných řízeních, je nepochybné, že dostalo-li by se dříve žalobci skutečně věrohodné intimace správnosti jeho postupu, tj. toho, že jeho postup je v souladu s pravidly pro poskytnutí peněžních prostředků, na níž by se žalobce mohl rozumně spoléhat, a to tím spíše, čím jasněji by se ukazovala nejasnost některého z těchto pravidel, pak taková jeho oprávněná důvěra nemůže při zvažování okolností porušení pravidel pro poskytnutí peněžních prostředků prvostupňovým správcem daně ani žalovaným zůstat bez povšimnutí.

Nic z právě uvedeného žalovaný v napadených rozhodnutích neučinil. Podle zdejšího soudu je však při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně nutné zohlednit, nakolik a s jakými důsledky byla rozpočtová kázeň porušena, popř. i to, co

takové porušení způsobilo; přestože důvody a okolnosti porušení nemohou zásadně vyvracet samotný závěr o porušení.

Odvod za porušení rozpočtové kázně v nyní posuzované věci je podle jednotlivých platebních výměrů odvodem (sankcí) za porušení právní povinnosti; proto musí stanovení odvodu v konkrétní výši jako následek porušení právní povinnosti splňovat základní zásadu proporcionality zásahu veřejné moci do subjektivních veřejných práv. To platí i na případy, kdy porušení rozpočtové kázně má spočívat v zadržení peněžitých prostředků podle § 3 písm. f) a § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

Jestliže tedy žalobce argumentoval v tom směru, že v nyní posuzovaných věcech bylo třeba zkoumat finanční dopady konkrétního pochybení, zdejší soud s ním souhlasí; právě k takové povinnosti orgánu rozhodujícího o odvodu za porušení rozpočtové kázně dospívá ostatně i judikatura. Nejvyšší správní soud takto zřetelně judikoval v rozsudku ze dne 31.3.2014 ve věci sp. zn. 2 Afs 49/2013. V něm se také vyjádřil ke své judikatuře dřívější; mimo jiné uvedl, že v rozsudku ze dne 25.6.2008 ve věci sp. zn. 9 Afs 1/2008 řešil případ, kdy se příjemce dotace odchýlil od stanovených dotačních podmínek při poskytování záloh, a vyslovil, že oporou pro odvod sankčního charakteru nemůže být pouze formální zjištění vystavení zálohových faktur, bez zkoumání faktického nakládání s prostředky. V rozsudku ze dne 11.6.2009 ve věci sp. zn. 7 Afs 107/2008 posuzoval případ opožděného vrácení nevyčerpaných prostředků státního rozpočtu a vyslovil, že ze znění zákona o rozpočtových pravidlech je zřejmý úmysl zákonodárce odvést při porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, tedy i úmysl zohlednit při stanovení výše odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami. V rozsudku ze dne 11.6.2009 ve věci sp. zn. 7 Afs 107/2008 přitom Nejvyšší správní soud odlišil tento případ od rozsudku ze dne 29.8.2008 ve věci sp. zn. 5 Afs 70/2007, v němž byl naopak předepsán odvod v případě, kdy příjemce dotace porušoval ve značném rozsahu a po celou dobu čerpání dotace její podmínky a kde byl odvod v plné výši důvodný. Veškeré otázky související s posouzením konkrétních finančních dopadů žalobcova jednání, jak jejich vyřešení judikatura dnes již konstantně dovozuje, zůstaly přitom v napadených rozhodnutích nezodpovězeny. Podle zdejšího soudu se jejich zodpovězení žalovaný nemohl vyhnout toliko použitím formální konstrukce, podle níž se zabýval pouze tím, zda žalobce vyhověl výzvě k vrácení peněžních prostředků či nikoli.

Ve vztahu k nyní posuzovaným věcem tedy souhrnně řečeno: je zapotřebí posoudit veškerou argumentaci žalobce, kterou proti platebním výměrům uplatnil ve svých odvoláních a která se týká okolností i důsledků vzniku subdodavatelského vztahu, jenž měl porušení rozpočtové kázně založit. Rozhodně totiž nelze se žalovaným souhlasit v tom, že by taková argumentace žalobce ležela mimo meritum věci, neboť přestože bylo dovozeno porušení žalobcovy rozpočtové kázně spočívající v zadržení prostředků, k jejichž vrácení byl žalobce vyzván, tato žalobcova argumentace, jež zůstala zcela nevypořádána, byla vedena k otázce, kterou si správce

daně a žalovaný museli ve všech deseti případech zodpovědět jako otázku předběžnou, a sice zda k výzvě k vrácení peněžních prostředků podle čl. 10 odst. 2 příslušné smlouvy byl dán důvod, jímž bylo porušení pravidel, za nichž byly peněžní prostředky poskytnuty. Najisto je dosud postaveno pouze to, že po stránce formální se vztah mezi žalobcem a Ch. P., pokud jde o finanční řízení projektu, jeví jako subdodavatelský.

Shora uvedené vede k nutnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2015, č.j. 3002/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3003/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3004/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3005/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3006/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3007/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3008/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3009/15/5000-10470-710142, ze dne 2.2.2015, č.j. 3010/15/5000-10470-710142, a ze dne 2.2.2015, č.j. 3011/15/5000-10470-710142, pro vady řízení vyvolávající nepřezkoumatelnost všech těchto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit. Tato rozhodnutí postrádají skutkové důvody, z nichž by závěr o porušení rozpočtové kázně žalobcem vyplynul, a s argumentací žalobce se žalovaný nevypořádal.

Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. byly všechny věci vráceny žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude zapotřebí vyčerpat veškerou odvolací argumentaci a – zjednodušeně řečeno – podrobně zodpovědět otázku, zda výzva k vrácení peněžních prostředků podle čl. 10 odst. 2 vždy příslušné smlouvy, o jejíž nevyhovění byl vždy závěr o porušení rozpočtové kázně opřen, byla oprávněná či nikoli.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalobce, ten má tedy právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.

Za situace, kdy bylo žalobci ve všech původně samostatně vedených věcech přiznáno plné osvobození od soudních poplatků, vznikly žalobci náklady za právní zastoupení. Za důvodně vynaložené náklady zdejší soud pokládá náklady za dva úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení + podání žaloby) po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, společně s částkou odpovídající DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je jejím plátcem, tj. 8 228 Kč. Přestože bylo rozhodováno v původně deseti spojených věcech, zdejší soud náhradu nákladů za poskytnutí právních služeb přiznal žalobci pouze jedenkrát, tj. bez zohlednění pravidel podle § 12 advokátního tarifu; ve všech žalobách téhož žalobce proti věcně témuž rozhodnutí téhož žalovaného byla totiž použita zcela shodná argumentace, jež se lišila pouze v identifikaci napadeného rozhodnutí. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu